

Somos Béla

Egy ölelés a kerten túl, az erdőn

kinek kellek majd ezen a tájon?
a Vág ez még, avagy már a Duna?
kicsit tóticska, kicsit kunfajta,
Morvaországból idevetődött legény,
asszony is kéne, itt-ott majd találok
vadászva Somogy sok sűrű erdején,
lent, a Dráva mellett, ahol a svábok
meg a cigányok és sok egykéző magyar
lakik, amióta világ, világ ez a világ;

nem oly régóta, de milyen régóta!
a curriculum vitae olyan viszonylagos,
egy szempillantás néha, máskor sokkal hosszabb

egy ölelés a kerten túl, az erdőn,
ahol az őzek, nyulak, vaddisznók tanyáznak,
néha dagonyáznak, néha menekülnek,
ha ősz van, bögnek, hiszen szarvasok

apámmá lesznek, nagyapám lehettem,
őnála tovább nem is tudhatom,
őket is alig, tűnődöm felőlük,
kik-mik voltak ők, és én ki-mi vagyok?

szeretem magam, de nem szüntelenül
szeretem az izzadságcsöppjeimet,
azt is szeretem, ha mások szeretnek,
és azt is, ha van kit, és én is őt, nagyon

SOMOS BÉLA (1938) költő, tankönyvek és nyelvkönyvek írója.

örülök, hogyha tudok mit csinálni,
 hiszen bármiben örömöm lelem,
 fára mászni ma is, és versenyt futni néha
 a széllel, az esőben fürdetni magam,
 és lenni csak, hanyatt fekvé a fűben
 csiklandoz egy hangya vagy más bogár,

 nem is tudom, ezt miért mondom néktek,
 nem *néktek, néktek*, így jobb fülemnek,
 és szeretném, ha nem haragudnátok,
 hogy ilyen soká és vénen még
 itt vagyok köztetek,
 és veletek talán

Székács Zoltán: az Enigmák sorozatból (vegyes technika, kollázs)